

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ นอกจากนั้นภาษายังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชนชาตินั้นๆ ด้วย สำหรับทักษะทางภาษาที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกันนั้น แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งตามธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษานั้น ทักษะการฟังและการพูดจะเป็นทักษะแรกที่สมาชิกในสังคมนั้นเรียนรู้ได้เอง และสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวันได้ เข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ตรงกันข้ามกับทักษะการอ่านและการเขียนมักเกิดจากการเรียนรู้และฝึกฝนในโรงเรียนอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำทักษะทั้งสองนี้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ถึงแม้ทักษะการอ่านและการเขียนจะเป็นทักษะที่เรียนรู้หลังทักษะการฟังและการพูด แต่ทักษะการอ่านและการเขียนก็เป็นทักษะที่มีความสำคัญมากไม่ยิ่งหย่อนกว่าทักษะการฟังและการพูด ดังที่ โทมัส จี ดีไวท์ (Thomas G. Devine, 1986 : 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านนั้นมีความสำคัญมากสำหรับผู้ที่กำลังศึกษาแล้วเรียน และถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้จะมีสื่อความรู้ด้านอื่นๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ แต่ผู้ที่มีความสามารถในด้านการอ่านย่อมจะได้เปรียบและประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ ในสังคมได้มากกว่า เพราะในชีวิตประจำวันของคนเรานั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับ การอ่านเอกสารทั้งด้านวิชาการ ด้านการงานอาชีพ ด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ตลอดจนจนถึงการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

ชูดิมา สัจจานนท์ (2527 : 10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะการเรียนรู้ที่สำคัญที่สุดที่บุคคลสามารถแสวงหาเพื่อความสำเร็จได้ตลอดชีวิต การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิตทั้งส่วนตัวและการงาน จะเห็นได้ว่าในแต่ละวันเราใช้เวลาเพื่อการอ่าน เช่น อ่านหนังสือ หนังสือพิมพ์ จดหมาย

คำสั่ง ประกาศ สัญลักษณ์ ฯลฯ อยู่ตลอดเวลา ในการเรียนระดับอุดมศึกษา ร้อยละ 80 ของกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวข้องกับกำรอ่านทั้งสั้น คั้งนั้น จึงเป็นที่ ยอมรับกันทั่วไปว่า บุคคลยังอ่านมากเท่าไรก็ยิ่งประสบความสำเร็จในการศึกษาหรือ การงาน ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และความสุนทรียอันมีค่ายิ่ง

สนธิ ตั้งทวี (2529 : 279) กล่าวว่ำ

การอ่านเป็นกระบวนการอันสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์และ ยิ่งปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าในด้านการพิมพ์ และเทคนิคอื่นๆ ทำให้ วิทยาการต่างๆ เผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก นั่นคือ การอ่านจึงกลายมาเป็นเครื่องมือสำคัญของนักเรียน นิสิต นักศึกษา เพื่อใช้สำหรับการเรียนรู้ต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง

สำหรับทักษะการเขียนนั้นนับว่าเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญมากในชีวิต ประจำวันของคนเรา ในฐานะของการสื่อสารที่มีความชัดเจนและเป็นหลักฐาน โดยเฉพาะการถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983 : 3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นในสถานการณ์โลกปัจจุบันซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษา เทคโนโลยี ฯลฯ เพราะต้องอาศัยทักษะ การเขียนในการเผยแพร่ความรู้เหล่านั้นไปยังผู้อื่น

วิลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2528 : 16-18) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสืบทอดวัฒนธรรม ถ่ายทอด ในด้านการสื่อสาร การติดต่อระหว่างบุคคลในสังคม เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ ในการดำรงรักษาความมั่นคงของชาติ มีความสำคัญต่อการศึกษา เป็นเครื่อง แสดงอารยธรรมของชาติ ทำให้เกิดวรรณคดี ซึ่งถือเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความ งามองงามของสติปัญญา จินตนาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของคนในชาติ

ประพีร์ อุ่นจิตติ (2531 : 2) ได้กล่าวว่ำ "การเขียนมีความสำคัญต่อ การเรียนเกือบทุกชนิด เพราะต้องอาศัยการจดบันทึกเพื่อรวบรวมข้อมูลถ้อยคำจาก ครู เพื่อเขียนรายงาน เพื่อย่อสิ่งที่ได้ย่น เพื่อเขียนตอบปัญหาต่างๆ เหล่านี้ เป็นต้น"

เอ มอร์ริส และ เอ็น สจวต โดว์ (A. Morris and N. Stewart-Dore, 1984 : 18) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของผู้ที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนเป็นอย่างดีว่า จะมีความก้าวหน้าในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม เพราะสามารถแสวงหาความรู้ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเองจากสิ่งพิมพ์ในสาขาวิชาต่างๆ ได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้การเขียนในการติดต่อกับผู้อื่น หรือติดต่อธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น เป็นความสำคัญของการอ่านและการเขียนโดยทั่วๆ ไปในภาษาที่หนึ่ง แต่เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าของโลกและเทคโนโลยีต่างๆ ในปัจจุบัน ทำให้การมีความรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่เพียงภาษาเดียวไม่เพียงพอ จึงได้มีการศึกษาและเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้น และสำหรับประเทศไทยแล้วภาษาต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับว่าสำคัญและเรียนรู้กันอย่างแพร่หลายก็คือ ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญเป็นอันมาก เพราะเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยน ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการในด้านต่างๆ ระหว่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยนั้นยังคงต้องอาศัยวิชาการและความรู้ในหลายๆ ด้านจากต่างประเทศ นอกจากนี้ในชีวิตประจำวันยังมีภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องกับอยู่มาก เช่น ฉลากวิธีการใช้ยา ป้ายชื่อร้าน ป้ายโฆษณา ฯลฯ ซึ่งมักมีภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย ผู้ที่อ่านภาษาอังกฤษได้ย่อมจะได้เปรียบ

จากความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตลอดมา แม้ในปัจจุบันภาษาอังกฤษจะถูกจัด เป็นวิชาเลือกเสรีในกลุ่มภาษาต่างประเทศ แต่โรงเรียนมัธยมศึกษาใหญ่ยังคงเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศให้แก่ นักเรียน

สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น นักการศึกษาที่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าควรจะเรียนทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กันไปตามลำดับ โดยมีอัตราส่วนที่เหมาะสมตามระดับของผู้เรียน ซึ่งเนลสัน บรูคส์ (Nelson Brooks, 1960 : 164) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะทั้ง 4 ไว้ว่า ในระดับต้น (Beginning Level) ควรสอนทักษะการอ่าน

และการเขียน ประมาณร้อยละ 20 ในระดับกลาง (Intermediate Level) ควรสอนทักษะการอ่านและการเขียน ประมาณร้อยละ 60

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro, 1974 : 43-49) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ครูควรเน้นทักษะทั้งสี่ในอัตรา ดังนี้คือ

ระดับ	ทักษะ	ร้อยละ
ต้น	การฟัง	40
	การพูด	40
	การอ่าน	15
	การเขียน	5
กลาง	การฟังและการพูด	40
	การอ่าน	40
	การเขียน	20
สูง	การฟังและการพูด	40
	การอ่าน	40
	การเขียน	20

จากความเห็นของนักการศึกษาทั้ง 2 ท่าน จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น เมื่อเรียนในระดับสูงขึ้นทักษะการอ่านและทักษะการเขียน จะมีความจำเป็นมากขึ้น

ส่วนความสำคัญของการอ่านและการเขียนในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นได้มีผู้ให้ความเห็นไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers, 1972 : 214) ได้กล่าวถึงคุณค่าของการอ่านในภาษาต่างประเทศว่า เมื่อนักเรียนคนใดได้พัฒนาทักษะการอ่านจนใช้การได้แล้ว ทักษะนี้จะคงอยู่กับตัวนักเรียนผู้นั้นตลอดไป และทำให้มีความสามารถที่จะเพิ่มพูนความรู้ด้วยตนเองได้ นอกจากนี้การอ่านจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมผู้ใช้ภาษานั้นๆ รวมทั้งวิถีทางความคิด และความสามารถสร้างสรรค์ในด้านต่างๆ

เอ็ดเวิร์ด เดวิด แอลเลน และ รีเบ็กกา เอ็ม วาเลตต์ (Edward David Allen and Rebecca M. Valette, 1979 อ้างถึงใน สุนทรวิadhanจินดาพร, 2527 : 3) มีความคิดเห็นสอดคล้องกับ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers, 1972 : 214) ว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินต่อไป ถึงแม้ว่าผู้เรียนสำเร็จการศึกษาไปแล้ว และยังเป็นทักษะที่คงอยู่กับผู้เรียนได้นานที่สุด

ชาร์ลส์ เจ อัลเดอร์สัน (Charles J. Alderson, 1984 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านในภาษาต่างประเทศว่า มีความสำคัญและจำเป็นมากสำหรับการศึกษา การค้นคว้าทางวิชาการ การประสพผลสำเร็จในงานอาชีพ และการพัฒนาส่วนบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ต่างๆ ทางด้านอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ ที่มีศัพท์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่

นอกจากนี้ทักษะการอ่านนั้นยังเป็นปัจจัยสำคัญในการแสวงหาความรู้จากตำราภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้อ่านมีประสบการณ์มาก มีความคิดกว้างไกล และแม้แต่ในชีวิตประจำวันก็ยังคงต้องอาศัยการอ่านในการอ่านป้ายโฆษณา ฉลากยา หรือหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

ส่วนทักษะการเขียนในภาษาต่างประเทศนั้นก็เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นเช่นเดียวกัน ดังที่ คริสตินา แบริทท์ พอลสตัน และ แมรี นิวแมน บรูเดอร์ (Christina Bratt Paulston and Mary Newman Bruder 1976 : 204) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า เป็นสิ่งจำเป็นในแวดวงการศึกษาซึ่งผู้เรียนภาษาต่างประเทศต้องฝึกฝนเพื่อประโยชน์ในการจัดบันทึกต่างๆ หรือเขียนรายงานในขณะที่เรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพหรือติดต่อธุรกิจต่างๆ

แอนน์ ไรม์ส์ (Ann Raimés, 1983 : 3) ได้กล่าวถึงการเขียนในภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้เรียนรู้ในลักษณะดังต่อไปนี้

ประการแรก การเขียนช่วยเสริมความรู้ทางด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และสำนวนที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้ว ให้เกิดความเข้าใจ และสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ประการสอง เมื่อผู้เรียนได้เขียน เขาจะมีโอกาสทดลองใช้ภาษาหลังจากที่ได้เรียนรู้การพูด การอ่านแล้ว

ประการสาม ในขณะที่ผู้เรียนได้เขียน ความคิดของเขาจะวนเวียนผูกพันอยู่กับภาษาอังกฤษ ความพยายามที่จะถ่ายทอดความคิด การใช้สายตา มือ และสมองประกอบกัน จะเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยเสริมการเรียนรู้ภาษา ยิ่งได้ฝึกเขียนมากเท่าไร ผู้เรียนก็จะยิ่งได้พบแนวทางใหม่ๆ ในการถ่ายทอดความคิด การเลือกใช้คำย่อคำ และการเลือกใช้ประโยค

ดังได้กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า ทักษะการอ่านและการเขียนมีความสำคัญมาก ไม่ว่าจะ เป็นในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ และในภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแวดวงการศึกษาซึ่งต้องอาศัยทักษะทั้งสองเป็นอย่างมาก ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนมากกว่าจะได้รับประโยชน์และเป็นข้อได้เปรียบผู้ที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนน้อยกว่า

สำหรับความหมายของความสามารถในการอ่านนั้น ได้มีนักการศึกษา กล่าวถึงไว้ดังต่อไปนี้

คาร์เตอร์ วี กูด (Carter V. Good, 1973 : 2) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านไว้ว่า "ความสามารถในการอ่านเป็นทักษะในการตีความได้ตรงตามสิ่งพิมพ์หรือข้อเขียนโดยการผ่านทางสายตา ด้วยความรอบคอบ มีเหตุผลในการสรุปเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยความรู้ความสามารถทางภาษา"

เดวิด แอล เชพเพิร์ด (David L. Shepherd, 1973 : 79) สรุปว่าความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านในการนำความรู้ทางภาษาที่ได้เรียนมาเพื่อทำความเข้าใจ วิเคราะห์หรือตีความภาษาที่ปรากฏอยู่ในบทอ่านซึ่งผู้เขียนได้เขียนไว้ โดยนำประสบการณ์ที่มีมาแต่หลังของผู้อ่านเป็นตัวช่วยในการทำความเข้าใจในบทอ่านนั้นๆ

แฟรงค์ เจ กูสแซค (Frank J. Guszak, 1978 : 2) มีความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านว่า คือ ความสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์และความคิดรวบยอดกับตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ ความสามารถในการเก็บสะสมใจความและความสามารถในการเลือกรายละเอียดที่สำคัญๆ ของเรื่องที่อ่าน

แมรี ฟินอคเชียโร และซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako, 1983 : 131-132) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า คือความสามารถเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในข้อความ สามารถจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของเรื่อง และรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ต่างๆ ของสิ่งที่อ่าน สามารถสรุปตีความ และเข้าใจความหมายแฝงรวมทั้งสามารถประเมินสิ่งที่อ่าน ทราบแนวการเขียนอารมณ์หรือแนวคิดของผู้เขียน และอ่านด้วยความซาบซึ้ง

ซึ่งจากความเห็นดังกล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่าน คือ ความสามารถในการนำความรู้ทางด้านภาษาที่มีอยู่ รวมทั้งประสบการณ์และความคิดของผู้อ่านรวมกัน เพื่อทำความเข้าใจ และตีความข้อความหรือข้อมูลต่างๆ ที่ได้อ่าน สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ และความคิดที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารแก่ผู้อ่านได้ถูกต้อง

ส่วนความหมายของความสามารถในการเขียนนั้น นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1979 : 53-54, 138) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นความสามารถเลือกใช้ประโยคและสำนวนภาษา เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเชื่อมได้ถูกต้องเหมาะสม และมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนออกเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องและสมเหตุสมผล

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980 : 6) พูดถึงความสามารถในการเขียนว่า ครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยคอย่างเดียว ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ

แอนน์ ไรม์ส์ (Ann Raimes, 1985 : 229) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการทางความคิดโดยผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายแน่นอนว่ามีจุดประสงค์การเขียนอย่างไร ผู้อ่านเป็นใครเพื่อจะรวบรวมข้อมูลความรู้ในเรื่องที่จะเขียน และนำมาถ่ายทอดเป็นสัญลักษณ์ทางภาษา โดยจัดลำดับและเรียบ

เรียงจนเป็นงานเขียนที่เหมาะสมซึ่งได้ตั้งวัตถุประสงค์ในการสื่อความหมายได้
โดยผ่านกระบวนการเขียน

วาเลรี อาร์นดท์ (Valeria Arndt, 1987 : 257) ได้ให้ทัศนะ
เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการในการเชื่อมโยงความคิดกับ
ความรู้ทางภาษาของผู้เขียน โดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียนที่มี
คุณภาพแก่ผู้อ่าน

จากความเห็นของนักการศึกษาหลายๆ ท่าน ที่กล่าวถึงความสามารถใน
การเขียนนั้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการนำ
ความรู้ทางด้านภาษาที่มีอยู่ รวมทั้งประสบการณ์และความคิดของผู้เขียนรวมกัน เพื่อ
นำเสนอเป็นงานเขียนที่สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน
หรือสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

จากที่ได้กล่าวมาแล้ว การอ่านและการเขียนนั้นต่างก็เป็นกระบวนการ
ทางความคิดที่สัมพันธ์กับความรู้ทางภาษา โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้ในการใช้ภาษา
การเรียบเรียงถ้อยคำ แล้วนำประสบการณ์และความคิดของตัวเองมารวมกันเพื่อ
พยายามถอดความภาษาเขียนในบทอ่าน ส่วนการเขียนนั้นก็ เป็นกระบวนการทาง
ความคิดเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน จึงอาจกล่าวได้ว่า
ทักษะทั้งสองนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ดังที่ วิลเลียม ดี เพจ (William
D. Page, 1974 : 175-176) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทั้งสองว่า
กระบวนการต่างๆ ของทักษะทั้งสองนั้นเป็นกระบวนการเดียวกัน แต่ต่างกันที่จุด
ประสงค์ กล่าวคือ ผู้เขียนมีความรู้จึงต้องการจะสื่อความรู้ให้แก่ผู้อ่านจึงเกิด
กระบวนการเขียนขึ้น เพื่อเสนอความรู้อย่างมีความหมายแก่ผู้อ่าน ส่วนผู้อ่านนั้นได้รับ
งานเขียนมาอ่านและทำความเข้าใจในงานเขียนนั้น เพื่อจะได้ทราบถึงจุดประสงค์
และความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะนำเสนอแก่ผู้อ่าน และเมื่ออ่านเข้าใจแล้วผู้อ่าน
จะได้รับความรู้เพิ่มพูนขึ้น

จูดิธ แลงเกอร์ (Judith Langer, 1982 : 336-340) ได้กล่าวถึง
ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การคิด และการเขียนว่า หลังจากการอ่าน ผู้เรียน
จะเกิดความเข้าใจ และความคิดต่อเนื่องและต้องการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น
ต่อสิ่งที่ได้อ่าน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีแตกต่างกันไป ถ้าให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดความคิด

ความรู้สึกออกมาเป็นภาษาเขียน นอกจากจะได้พัฒนาทักษะการอ่าน การคิดแล้ว ยังได้พัฒนาทักษะการเขียนควบคู่กันไปด้วย

โดโรธี เฮนนิ่งส์ (Dorothy Hennings, 1982 : 8) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนต่อการอ่านว่า ในการเรียนรู้เพื่อเรียบเรียงเนื้อความเป็นงานเขียน ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงวิธีการที่ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดที่ซับซ้อนของเขาออกมาเป็นภาษาเขียน ในขณะที่เดียวกันผู้เขียนก็จะสะสมความรู้และประสบการณ์ที่ได้ เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อความในแบบเดียวกัน เมื่อได้อ่านในครั้งต่อไป

จากความสัมพันธ์ของทักษะทั้งสองนั้น ปีเตอร์ อีแวนเนคโค และคณะ (Peter Evanechko et al., 1974 : 315-326) ได้ทำการวิจัยโดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน วิคตอเรีย บริติช โคลัมเบีย (Victoria British Columbia) จำนวน 118 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

สำหรับในภาษาที่สองนั้น สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen, 1984 : 35) ได้กล่าวว่า "ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองนั้นจะได้รับจากการที่ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการอ่านสิ่งที่สนใจหรือให้ความเพลิดเพลินเป็นจำนวนมาก" ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ มิเชล จาโนปูลอส (Michael Janopoulos, 1986 : 763-769) ซึ่งศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินและความสามารถในการเขียนภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนระดับปริญญาตรี จำนวน 79 คน ที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ (Ohio State University) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่อ่านหนังสือต่างๆ เพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่สองมาก จะมีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองมากด้วย แสดงว่า การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียน และจากผลการวิจัยของ ศุภพร สุขชื่น (2528 : 44-45) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารและทักษะส่งสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวก

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นั่นคือ นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูงจะมีความสามารถในการอ่านสูงด้วย

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

เจ คัมมินส์ (J. Cummins อ้างถึงใน แคธี่ เอ็ม โรลเลอร์ (Cathy M. Roller, 1988 : 306) ได้กล่าวว่า "ในตัวผู้เรียนนั้นโดยปกติแล้วจะมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาในทุกๆ ภาษา และความสามารถทางภาษานี้จะมีการถ่ายโอนระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียนและระหว่างภาษา"

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮล และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 146) ได้กล่าวว่า

ผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาที่สองนั้นจะสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้จากแหล่งความรู้ 2 แหล่ง อันประกอบด้วย ความรู้ในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตัวผู้เรียนเอง และข้อมูลที่ได้รับจากภาษาที่สอง โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ได้แล้ว จะเรียนรู้ภาษาที่สองจากข้อมูลทั้ง 2 แหล่งนี้ นอกจากนี้ผู้เรียนยังจะถ่ายโอนทักษะการอ่านและการเขียน รวมทั้งความรู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาจากภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ด้วย พร้อมกับนากิจกรรมต่างๆ ที่ได้รับการฝึกในการเรียนภาษาที่สองมาช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วย

จากข้อคิดเห็นดังกล่าวนี้ อาจกล่าวได้ว่า พัฒนาการในการอ่านและการเขียนในภาษาที่สอง อาจจะมีผลมาจากความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่ง จากข้อคิดเห็นในส่วนนี้ได้มีผู้สนใจศึกษาค้นคว้าในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองไว้หลายท่าน ได้แก่

มาร์ค เอ คลาร์ค (Mark A. Clarke, 1979 : 121) ได้ศึกษาการอ่านภาษาสเปนและภาษาอังกฤษของผู้ใหญ่ชาวสเปนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 21 คน ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาสเปนสูง

จะพยายามนำเอาพฤติกรรมการอ่านที่เขาใช้ในภาษาสเปนมาใช้ในการอ่านภาษาอังกฤษ ทำให้เขาสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ดีด้วย

คาโรล เอดเคลสกี (Carole Edelsky, 1982 : 211) ทำการวิจัยเชิงคุณภาพเรื่องการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนสองภาษา (Bilingual Program) โดยศึกษากระบวนการเขียนระหว่างการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 1 เกรด 2 และเกรด 3 จำนวน 9, 9 และ 8 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า การเขียนของนักเรียนเหล่านี้มีการถ่ายโอนข้ามภาษา

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮล และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 245-266) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาความสัมพันธ์ข้ามภาษาและความสัมพันธ์ข้ามทักษะ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวจีน จำนวน 48 คน และชาวญี่ปุ่นจำนวน 57 คน ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนของประชากรทั้งสองกลุ่มมีความสัมพันธ์กันทั้งด้านภาษาและด้านทักษะ

จากการศึกษาข้อคิดเห็นและผลการวิจัยของนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ทักษะการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่มักจะเกิดควบคู่เกี่ยวข้อยกกันอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้การเรียนรู้อีกภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศยังเกี่ยวข้องกับความรู้ในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของผู้เรียนด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพราะนักเรียนในระดับนี้จะต้องเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ทักษะการอ่านและการเขียนจึงมีความสำคัญและจำเป็นมาก เนื่องจากการเรียนในระดับอุดมศึกษานั้น หนังสือตำราต่างๆ จะใช้เป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น ผู้เรียนจึงควรมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษและมีทักษะในการอ่านเป็นอย่างดี เพื่อที่จะอ่านหนังสือ ข้อความข่าวสารต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษได้เข้าใจและถูกต้อง และต้องมีความสามารถในการเขียนด้วยเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อในขั้นสูงต่อไป ส่วนในกรณีของนักเรียนที่ไม่ได้ศึกษาต่อในระดับสูงก็ยังคงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพ ดังที่ อัจฉรา วงศ์โสธร (2524

: 131) ได้สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะที่จำเป็นคือ ทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ตามลำดับ อีกประการหนึ่งงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาไทยและภาษาอังกฤษนี้ยังไม่มีผู้ใดทำมาก่อน ทั้งนี้งานวิจัยนี้อาจจะนำไปสู่แนวทางการปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้นักเรียนในระดับนี้มีความสามารถในการอ่านและการเขียนดีขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5
4. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5

สมมติฐานในการวิจัย

จากงานวิจัยของ ปีเตอร์ อีแวนเน็คโค และคณะ (Peter Evanechko et al., 1974 : 315-326) ที่ทำการวิจัยโดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งของโรงเรียนแห่งหนึ่งในวิกตอเรีย บริติช โคลัมเบีย (Victoria British Columbia) จำนวน 118 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

จากงานวิจัยของ ศุภพร สุขชื่น (2528 : 44-45) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในด้านทักษะรับสาร และทักษะส่งสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยานนาเวศวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากงานวิจัยของ โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮล และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 246) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง โดยทำวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นชาวจีน จำนวน 48 คน และชาวญี่ปุ่นจำนวน 57 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในแต่ละภาษา ความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กัน และความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กัน

จากงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ไว้ว่า

1. ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กัน
2. ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน
3. ความสามารถในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน
4. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากรของการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5
2. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการ ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน องค์ประกอบเหล่านี้ ได้แก่ เพศ ทัศนคติ ความถนัดทางภาษา ฯลฯ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ทางด้านภาษา ประสบการณ์ และความคิดของผู้อ่านมารวมกัน เพื่อทำความเข้าใจ และตีความข้อความหรือข้อมูลภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ได้อ่าน แล้วสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และความคิดที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารแก่ผู้อ่านได้ถูกต้อง ความสามารถดังกล่าวได้จากคะแนนที่ได้จากแบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์การวัดความสามารถในการอ่านของ โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon, 1972 : 29-31) และจอห์น ดับเบิลยู ออลเลอร์ (John W. Oller, 1979 : 392)

ความสามารถในการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ทางด้านภาษาที่มีอยู่ รวมทั้งประสบการณ์และความคิดของผู้เขียนรวมกัน เพื่อนำเสนอเป็นงานเขียนในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนหรือสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ความสามารถดังกล่าวได้จากคะแนนที่ได้จากแบบสอบวัดความสามารถในการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและใช้เกณฑ์การให้คะแนนของ เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1979 : 136-137)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป